

Neděle 4.3.2007 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

(2. postní neděle)

„Kristova církev na cestě do světa a ke světu“

texty: Mt 28, 18-20 Sk 1, 8 Sk 2, 41-47 Zj 3, 8

Je to opravdový div, že radostná zpráva o Boží záchraně v Ježíši Kristu neskončila v „odpadkovém koši“ starověké kultury, ale že se nám dochovala do dnešní doby. Jediným vysvětlením tohoto zázraku je skutečnost, že evangelium není lidským výmyslem, ale *Boží mocí k záchraně*. Je slovem o Božím jednání v Ježíši Kristu. Evangelium nezestárla ani neztratilo nic ze své aktuálnosti. *Naopak*: proměnilo životy mnohých lidí v různých generacích a dobách, ovlivnilo běh dějin a zůstalo nadějí pro budoucnost.

1. Boží vůle a Kristovo povolání

Pán Bůh ve svém zájmu o stvoření se nejvíce soustředil na lidstvo, na člověka. Miluje ho a chce mít s ním společenství. Proto ho v Ježíši Kristu zachraňuje. Jenže k té záchranné akci došlo na určitém místě, u Jeruzaléma v Izraeli, a v určité chvíli, kolem roku 30 našeho letopočtu. Ale protože to je událost, která se týká všech lidí, je třeba, aby se o tom dověděli. Bůh si přeje, aby Jeho lásku poznali všichni lidé, a potřebuje k tomu svědky (J 3, 16; 1Tm 2, 4).

Pán Ježíš na tento úkol připravuje nejdříve své nejbližší přátele, své učedníky a říká jim: „*Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás*“ (J 20,21) Anebo jindy slyší od něho: „*Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky...*“ (Mt 28,19). A ještě jinde najdeme další Ježíšovu výzvu věřícím: „*Ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky...*“ (Sk 1,8). Apoštolé vštěpují tuto zásadu dalším lidem, kteří uvěřili, a tak se radostná zpráva šíří postupně na všechny strany.

Také jsme tak začínali a podělili jsme se o radost z Boží záchrany se svými nejbližšími nebo přáteli. Ale zjistili jsme, že lidé o Kristu moc slyšet nechtějí; možná se nám někdo vysmál, možná jsme nikomu k víře nepomohli, a tak jsme se stáhli do „ulity“, schovali do „závěťří“ sborového společenství a zjistili, že to většina dělá podobně. Ale nebylo to dobře.

2. Povaha evangelia

K povaze evangelia patří, že nás nenechává v klidu, že nás zvedá ze židlí a lavic a vede k lidem, kteří o Boží lásce neslyšeli. Evangelium se nedá utajit nebo ututlat! Má svou *vnitřní sílu*, kterou se dere napovrch. Má v sobě *jiskru*, která zapaluje další srdce a která dává odvahu k vyznání a posiluje v utrpení. Ani první křesťané v Jeruzalémě nebo v Římě, ani křesťané v totalitních režimech 20. století se nezalekli trestů, vězení nebo pronásledování. Jednou utíkali, jindy šli do vězení, ale živou víru v Krista jim nemohl nikdo vzít. A víte proč? Protože ji měli v srdci! A když věříme celým srdcem v Pána Ježíše, pak se nám taková víra neztratí ani v pronásledování ani v těžkostech...Mít víru v Krista v srdci, znamená mít v srdci samého Krista. A tak je pochopitelné, že kamkoli křesťané s takovou vírou přijdou, že si sebou nesou svého Pána. Všude o Něm vyprávějí jako o svém Zachránci a Pánu. Nikdo si nestěžuje, že má kvůli Němu problémy, ale naopak Ho doporučuje dalším lidem! Proč? Protože Ježíš dal životům křesťanů nový obsah, plnost a hloubku. On se jich ujal a On je vedl. Ovšem na druhou stranu je třeba přiznat, že když v předávání evangelia polevíme, tak se nic zvláštního nestane a my si na to zvykneme☺.

3. Nástroje evangelia

Zkusme si každý vzpomenout, od koho jsme slyšeli o Ježíši Kristu a co nám v našem rozhodování pro Boží cestu pomohlo. Pravděpodobně zjistíme, že to byli konkrétní lidé, kteří nám ukázali na Pána Ježíše. Možná prarodiče, přátelé, někdo ze sousedů nebo spolužáků.

a) Lidé – svědkové

Pamatujme si, že Boží metodou jsou *lidé*. Ten nejstarší a nejspolehlivější způsob předávání evangelia je předávání od člověka k člověku. Tak se to osvědčilo hned v začátcích a tak se to stále znovu potvrzuje. Dejme se použít. Využívejme příležitosti, které nám Bůh připravuje a povězme o Boží lásce lidem, kteří žijí bez Krista!

b) Bible – Boží slovo

Dalším nástrojem šíření evangelia je *Bible*. Proto je tak důležité, aby Bible nebo aspoň NZ byly přeloženy do různých jazyků a dostupné co největšímu počtu lidí. Proto se káže Bible.

c) Sbory – misijní centra

Pak je to také *Kristova církev*, živé křesťanské sbory na různých místech, ve kterých živý a mocný Pán Ježíš Kristus působí svou milostí a mocí. Příklady takových sborů máme hned v Novém zákoně: Jeruzalém, Antiochie, Soluň... Takovým misijním centrem, ze kterého vycházejí mezi lidi radostní a nadšení Ježíšovi učedníci, může a má být i náš sbor. Zatím jsme však jen takovou „*centrálou na dobíjení vlastních baterií*“. Ale to se může změnit.

4. Překážky evangelia

a) Nevědomost lidí, neochota slyšet (2Tm 4,1-8)

Jednou z překážek šíření evangelia je *nevědomost*. Mnozí lidé nevědí o Kristu, nikdy neslyšeli evangelium, a proto také nemohou uvěřit. Kvůli nim je důležité, aby křesťané trpělivě a věrně vyznávali svou víru a ukazovali na Ježíše svým životem. Jinou překážkou je *neochota slyšet* evangelium. Lidé o Kristu vědí, ale dále už poslouchat nechtějí, protože se bojí změny a důsledků, které to sebou přináší. Také kvůli této okolnosti je třeba stále znovu připomínat radostné pozvání k víře. Bůh si to může použít a proměnit ty, kteří se brání Jeho lásce.

b) Strach a neposlušnost křesťanů

Překážky evangelia jsou také na straně křesťanů. Někteří se stydí, jiní mají strach, a proto o své víře nemluví a ke Kristu se nepřiznávají. Další překážka souvisí s tím, že si povolání ke svědectví o Kristu někteří špatně vykládají a myslí si, že to záleží jen na nás, jestli chceme nebo nechceme, jestli máme pro takovou práci předpoklady nebo ne. To je nedorozumění, to je neposlušnost. Pán Ježíš nevyhlašuje dobrovolnou akci, když říká „*Jděte ke všem národům*“. Říká každému z nás, že to je náš přední úkol.

c) Soběstřednost a pohodlnost sborů

Když jako mladí křesťané „*vplujeme*“ do tichých vod sborového společenství, zjistíme, že nám je spolu s ostatními dobře. Aniž to přímo chceme, budujeme pak společně ve sboru kolem sebe takové zdi, kterými *si zajišťujeme vlastní pohodlí a pocit bezpečí*. To, že hledáme u Boha a v církvi pomoc a útěchu, není samo o sobě špatné. Ale je to *špatné tehdy*, když se to stane *hlavním důvodem existence sboru!* (viz citát CSL!) Když k tomu dojde, přestane být sbor živým společenstvím a stane se pouhým útočištěm věřících v jejich osobních problémech a zápasech.

5. Boží věrnost, Boží zaslíbení, Boží moc

Bůh používá různé nástroje a způsoby k tomu, aby se dal lidem poznat jako jejich Bůh a Pán. Ale On není odkázán na poslušnost křesťanů a misijní pohotovost církve. On dokáže působit nové věci navzdory tomu, co se děje. *Přestože* křesťané před Kristovým povoláním uhýbají, *přestože* jednotlivé sbory Kristovy církve se zabydlují ve svých kostelech a modlitebnách a žijí si víc pro sebe, „*vyžívají*“ se ve sborovém společenství, dílo evangelia se nezastaví, ale pokračuje dál. Je to díky tomu, že Bůh je věrný, plní své sliby a svou mocí se prosazuje všude tam, kde se jedná o věc Božího království. Ale stále platí, že nás Pán Ježíš zve do své práce.

6. Co budeme dělat?

Nepotřebujeme lepší metody sdílení evangelia, ale novou oddanost Kristovu poslání, větší věrohodnost v každodenním životě i nové nadšení. Možná někdo sledujete MS v klasickém lyžování v Sapporu, na kterém naše Kateřina Neumannová získala zlatou a stříbrnou medaili. Díval jsem se na ten její zlatý závod a měl jsem radost z krásného vítězství pro „*naše barvy*“. Přitom jsem si všiml, že heslem mistrovství jsou 3 pojmy „*nadšení, rychlost, strategie*“. Řekl jsem si, že je to dobrý slogan a že nás může pro náš křesťanský život, pro naši evangelizační službu inspirovat. Potřebujeme jak nové nadšení pro Krista, tak také novou strategii předávání evangelia. Potřebujeme obnovu misijního myšlení i misijní služby! (3.3.2007 – B. Kaleta)